

надлежащата къмъ втория акордъ (хармонична) нота. 3. предава на акорда, върху който пада, дисонантенъ характеръ и става съ голъма или малка, връхна или долна, секунда отъ тона (хармоничния), въ който преминава. 3. е правилно или подготвено, когато дисонантниятъ тонъ се среща въ предишния акордъ, и неправилно — когато влиза свободно — сиречь, когато го нѣма въ предхождашата хармония. 3. става върху силна тактова частъ, и може да бжде и двойно — когато се продължаватъ две ноти отъ предишния акордъ въ последуюция, които сж чужди нему.

Зайделъ, Артуръ — Seidel, Arthur — музикаленъ естетъ и писателъ, род. 8. VI 1863 въ Мюнхенъ, умр. 11. IV 1928 въ Десау, училъ въ Църковно-музикалното училище въ Регенсбургъ и въ Мюнхенската академия за музика, после въ университетитъ въ Тюбингенъ, Лайпцигъ и Берлинъ философия и история на изкуствата. За естетическото си изследване „За възвишеното въ музиката“ получава докторска титла отъ Лайпцигския университетъ, следъ което е билъ музикаленъ критикъ на разни вестници въ Ваймаръ, Дрезденъ и Мюнхенъ, 1903 бива назначенъ за драматургъ на театъра въ Десау и сщевременно отъ следната година чете лекции по история на музиката въ Лайпцигската консерватория. Отъ многото негови естетически трудове, особено ценни сж тритъ тома „Вагнериана“ (1901—1903), върху Рихардъ Вагнеръ и „Щраусиана“ (1913) — върху Рихардъ Щраусъ, после „Изкуство и култура“ (1902), „Ханс Пфифнеръ“ (1921), „Що е модерно“ (1900), „Къмъ историята на понятието за възвишеното следъ Канта“, „Модерни диригенти“ (1901), „Остави ли школа следъ себе си Рихардъ Вагнеръ“ (1892), „Образователния институтъ на Жакъ Далкрозе“ (1912).

Зайдлъ, Антонъ — Seidl, Anton — диригентъ (сподвижникъ на Вагнера), род. 7 май 1850 въ Буда-Пеща, умр. 28 мартъ 1898 въ Ню-Йоркъ, ученикъ на Лайпцигската консерватория, и на Вагнера въ Байройтъ, комуто помагалъ за установяването на партитурата и гласоветъ на „Нибелунгитъ“, и по чиято препоръка

предъ Анджело Нойманъ бива назначенъ за капелмайсторъ въ Лайпцигската опера; после е капелмайсторъ на Ноймановия Вагнеровъ театъръ. 1885 застава на чело на Нѣмската опера въ Ню-Йоркъ и сщевременно диригентъ на „Концертъ-оркестра“ тамъ, а на следната година диригентъ при Вагнеровитъ представления въ Байройтъ, една година преди смъртъта си, такъвто на Вагнеровата опера въ Лонднъ.

Заицъ, Иванъ Пл. — Zaic, Ivan Pl. — бележитъ хърватскъ компонистъ, основателъ на Загребската опера. род. 3 юний 1832 въ Река, умр. 16 дек. 1914 въ Загребъ, на шестъ години е концертиралъ, а на 12 години написалъ първата си опера, 1849—55 учи въ консерваторията въ Милано, дето бива изпълнена неговата опера „Тиролезе“, билъ известно време диригентъ на театралния оркестъръ въ Река, 1862 се преселва въ Виена и си извоюва тамъ име като оперетенъ компонистъ съ своитѣ оперети: „Момци на бродъ“, „Лазарони“ и „Боасиска вещица“. 1869 застава на чело на „Глазбени заводъ“ и театралния оркестъръ въ Загребъ. 3. е създателъ на хърватската опера, написалъ е надъ 1000 композиции, 27 опери и оперети, отъ които най-известни сж: „Никола Шубичъ Зрински“, „Банъ Легетъ“, „Миславъ“, „Твардовски“, „Лизинка“ и „Златка“. У насъ много популярни сж били до войнитѣ неговитѣ мжжкни хорове: „У бой, у бой“ и „Нощни пазачи“.

Зайсъ, Изидоръ Вилхелмъ — Seiss, Isidor Wilhelm — пианистъ и компонистъ, род. 23 дек. 1840 въ Дрезденъ, умр. 25 септ. 1905 въ Кьолнъ, ученикъ по пиано на Фридр. Викъ (бащата на Клара Шуманъ) и Мор. Хауптманъ, професоръ въ консерваторията въ Кьолнъ и ржководителъ на концертитъ на тамошното Музикално дружество, писалъ инсруктивна клавирна музика: (сонатини прелюдии, „бравурни студии“ и др., една опера, а сщцо направилъ много успѣшни трети-скрипци и на Хайдновъ квартети, Бетховенови „Нѣмски танци“ и др.

Зайфертъ, Максъ — Seiffert, Max — музикаленъ изследвателъ, род. 9